

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **B. P.**

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. i in.

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 21 marca 2023 r.

zażalenia oskarżonej

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt II KK 79/22,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

postanowił:

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji obrońcy B. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 września 2021 r., sygn. akt II AKa 69/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt IV K 378/12, którym B. P. została skazana na karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane jej czyny z art. 286 § 1 k.k. i in. - wyrokiem z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt II KK 79/22, uchylił wyrok Sądu odwoławczego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Jednocześnie, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 248 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k., zastosował wobec oskarżonej środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. od dnia 8 lutego 2023 r., godz. 12.30 do dnia 8 maja 2023 r., godz. 12.30. Odpis postanowienia o

zastosowaniu tymczasowego aresztowania został doręczony oskarżonej w dniu 15 lutego 2023 r. (informacja Aresztu Śledczego w L. - k. 7 akt SN).

W dniu 15 lutego 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło zażalenie obrońcy oskarżonej na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu tego zażalenia, postanowieniem z dnia 7 marca 2023 r., sygn. akt II KZ 15/23, utrzymał to postanowienie w mocy.

W dniu 28 lutego 2023 r. (data stempla pocztowego) oskarżona złożyła własnoręcznie sporządzone zażalenie na postanowienie o zastosowaniu wobec niej tymczasowego aresztowania, nazywając je załącznikiem do zażalenia obrońcy. Pismo to wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 8 marca 2023 r. Zostało potraktowane jako zażalenie oskarżonej na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, zarejestrowane pod sygnaturą II KZ 23/23 i przekazane do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, po zapoznaniu się z aktami sprawy i pozyskaniu z Aresztu Śledczego w L. informacji, że oskarżona odebrała postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania w dniu 15 lutego 2023 r., a nadane przez nią pismo nie zostało przekazane za pośrednictwem Aresztu Śledczego (k. 7- 8 akt SN), a zatem o dacie jego nadania decyduje data stempla pocztowego na kopercie, wskazująca na dzień 28 lutego 2023 r., stwierdził, że B. P. złożyła zażalenie na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania już po upływie 7 dniowego terminu do złożenia tego środka odwoławczego. Ten bowiem upłynął w dniu 22 lutego 2023 r.

Zgodnie z treścią art. 430 § 1 k.p.k., środek odwoławczy pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 429 § 1 k.p.k. (tj. środek został wniesiony po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy) albo jeżeli przyjęcie środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Stosownie do powyższego, ponieważ oskarżona wniosła zażalenie w dniu 28 lutego 2023 r., a więc sześć dni po upływie terminu zawitego do jego złożenia, należało pozostawić ten środek odwoławczy bez rozpoznania.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

